

6. DAN CAMINA

Videti več

Ponedeljek, 28. avgusta 2017

Nikoli poprej nisem čutil sredinca na nogi. To naredi bolečina. Več čutiš. Bolj občutljiv si. Ne nujno »občutljiv« v slabem pomenu besede, če slab pomen te besede sploh obstaja. Ker bolečina pomaga gledati... in videti. Zaradi nje postaneš vsaj nekoliko počasnejši, svoj korak umiriš in kar naenkrat vidiš stvari, ki jih preprosto ne opaziš, če si zdrav in (pre)hiter. Kapljice rose na drobni cvetlici, gosenice na poti, polže s prelepimi vzorci na svojih hišicah, oblake in zlato pšeničnega polja, pa tudi bolečino romarja, ki šepa, občuduješ njegovo vztrajnost in optimizem, imaš čas, da mu rečeš dve besedi in mu prepustiš uho, da ima kam izliti bolečino.

Skupaj z Jakobom delava to pot sprejemanja bolečine, ki je pot pozabljanja sebe in opažanja drugega. »Zebedejeva sinova Jakob in Janez sta stopila k Jezusu in mu rekla: »Učitelj, želiva, da nama storiš, kar te bova prosila.« Rekel jima je: »Kaj hočeta, da vama storim? Rekla sta mu: »Daj nama, da bova sedela v tvoji slavi, eden na tvoji desnici in eden na tvoji levici. Jezus jima je dejal: »Ne vesta, kaj prosita. Ali moreta piti kelih, ki ga jaz pijem, ali biti krščena s krstom, s katerim sem jaz krščen? Rekla sta mu: »Moreva.« In Jezus jima je dejal: »Kelih, ki ga jaz pijem, bosta pila, in s krstom, s katerim sem jaz krščen, bosta krščena; dati, kdo bo sedel na moji desnici ali levici, pa ni moja stvar, ampak bo dano tistim, ki jim je to pripravljeno. Ko je drugih deset to slišalo, so se začeli jeziti na Jakoba in Janeza. Jezus jih je poklical k sebi in jim rekel: »Veste, da tisti, ki veljajo za vladarje, gospodujejo nad narodi in da jim njihovi velikaši vladajo. Med vami pa naj ne bo tako, ampak kdor hoče postati velik med vami, naj bo vaš strežnik, in kdor hoče biti prvi med vami, naj bo vsem služabnik. Saj tudi Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge«« (Mr 10,35-45).

Začel sem več moliti. Moje jagode rožnega venca se pretakajo med prsti in meči in kolenom. Za ljudi svojega življenja molim. In za to, da bi šla nevihta mimo. Še sem se bal strašljivo črnih oblakov na obzorju, ki so nam ves dan grozili, a so se vseeno ves čas pred nami umikali in nas počakali tik pred mestecem Los Arcos (los arkos], ki je naš današnji cilj. Želim se nekoč iskreno veseliti tudi dežnih kapelj, tudi v njih gledati dobroto Boga, ki nam je danes na pot postavil brezplačno pipico črnega vina, klopce, vodo in pa toliko dobrih ljudi, ki se nam smehljajo in za nami kot v blagoslov drug za drugim kličejo: »Buen Camino!« Morda pa je danes svet lepši tudi zato, ker sem končno eno noč spal, kot se spodobi. Dobro spati je tudi dar, katerega dragocenosti se zaveš šele takrat, ko cela eskadrija smrčečih glasov udari po tebi in tudi čepki za ušesa ne morejo nič.

Še vedno sem daleč. A Santiago je vendarle bližje kot včeraj.

Marija, počasnosti nam je treba v tem divjem času, da bi mogli slišati Boga, ki nas kliče k spreobrnjenju tudi danes, tudi nas, po ljudeh, s katerimi živimo. Ti, ki si v sebi ohranila Besedo in jo premišljevala, mi pomagaj, da si vzamem čas za premišljevanje in občudovanje. Amen.